

Jedným slovom: „sympaťák“

Rodák z malého mesta sa na nejakú primadonu nedokáže hrať, a to ani vtedy, ak by chcel

DUNAJSKÁ STREDA – Štvrtok 30. máj bol na Gymnázium Ladislava Dúbravu veľkým dňom.

Teda aspoň pre tých, ktorí mali to šťastie a dostali možnosť zúčastniť sa na besede s reprezentantom Slovenskej republiky vo futbale, dunajskostredským rodákom Jánom Ďuricom. Chodievame do tejto školy na rôzne akcie na tejto škole pomerne často, takže môžeme pokojne povedať, že najmä študentmi sa doteraz žiadna s porovnateľnou odozvou nestrela. Aj títo boli vyberaní spomedzi tých, ktorí školu reprezentujú – či už vo futbale, volejbale, ale aj iných športoch.

Ján Ďurica

Narodený: 10. decembra 1981
Výška: 188 cm
Váha: 85 kg
Chodidlo: 9
Farba očí: modrá
Dievčatá: slovenské, na farbe vlasov nezáleží

Jedlo: lokše, pečená kačica, dusená kapusta

Futbalová kariéra:

Na Slovensku hrával za DAC Dunajská Streda a Artmédiu Petržalka, v roku 2006 prestúpil FC Saturn Moskovská oblasť, od roku 2009 je hráčom Lokomotiv Moskva

kom som zabudol,“ znela odpoveď a tak sme sa v riaditeľni školy s týmto inteligentným sympaťákom porozprávali – a znova žiadne pozeranie na hodinky či prejavy netrepezlivosti.

■ Aké sú vaše väzby na Dunajskú Stredu dnes?

– Zopakujem: vždy ma to sem bude ťahať, tu som doma, tu mám svoju rodinu, do konca života to bude tak.

■ Pamätáte si ešte, kedy ste koplí do lopty prvý raz?

– Tak to presne nie, bol som ešte maličký a určite som nerozmýšľal nad tým, že budem hrať futbal, to prišlo až neskôr.

■ Čo by ste označili ako významné míľniky vašej futbalovej kariéry?

– Keď som začínal v Dome detí a mládeže, boli tam tréneri, Ďuri Lépes, pán Takács, Ďuro Audi či Paľo Leškiv – určite som na niekoho zabudol. To bol prvý mílnik v mojom futbalovom živote, títo tréneri ho ovplyvnili.

■ Kedy prišlo k zlomu a futbal sa stal vašou životnou prioritou?

– Ideu som už mal a išiel som tou cestou. Chcel som niečo dosiahnuť a aj som to dosiahol. Ak sa chcete niekam dostať, musíte ísť za tým.

■ Takže nepozerať doprava, doľava, ale ísť rovno?

– Vždy sú aj nejaké bočné cestičky,...

■ Ak by sa to s futbalom nepodarilo, čím by ste boli dnes?

– Nad tým som sa práveže nezamýšľal. Keby som uvažoval v takomto smere, tak by som vo futbale nedosiahol veľa.

■ Ako si spomínate na prechod z mládežníckych kategórií medzi dospelých?

– Malo to svoj vývoj, postupne som začal trénovať s „Áčkom“, podpísal som prvú zmluvu, prvé kroky v profesionálnom futbale som urobil tu, v Dunajskej Strede.

■ Potom prišla pekná kapitola v petržalskej Artmédii, ktorá aj na medzinárodnej scéne dosiahla „bomba“ výsledky...

– Stáva sa, že občas príde silná generácia – aj na Slovensku a zhodou okolností to vyšlo akurát na nás. Pre úspech treba veľa urobiť, ten sa dostavil. A to už priťahne zahraničné kluby, bolo tomu tak aj v mojom prípade. Prišla ponuka, bol to zlom, ktorý sa dostaví po úspechu. V Rusku som už sedem rokov.

■ Neplánuje z Ruska odísť.

– Nerozmýšľam nad tým. Samozrejme, mal som nejaké sny – anglický či nemecký

Trpezlivý futbalista pri „nekonečnej“ autogramiáde

Po akoby sa nekončiacjej besede, kde Janko trpezlivo odpovedal na celú spršku otázok, nasledovala autogramiáda, kde sme neraz začuli otázku: „A nemohli by ste mi ešte jednu pre otca, priateľku...?“ Po nekonečnom podpisovaní nasledoval prakticky rovnako dlhý „fototermin“, prezradme, že v átriu gymnázia trpezlivo čakalo aj niekoľko dievčat, keďže fotka s fešákom ako je Ján Ďurica má nemalú cenu. Už bol na odchode, keď sme mu pripomenuli, že nám pred začiatkom besedy sľúbil krátky rozhovor. „Bože, cel-

■ Z v Dunajskej Strede narodených, aktívnych športovcov ste určite ten, kto to dotiahol najďalej. Ale ako si nájdete čas i na takéto stretnutia so študentmi?

– Teší ma, že som sem mohol dnes prísť a že bolo na mňa zvedavých toľko detí. V Dunajskej Strede som sa narodil, tu je môj domov a myslím si, že deti odtiaľto si zasľúžia, aby sa mohli som mnou porozprávať. Že som mal šancu im povedať, že majú na to, aby niečo dosiahli. Pochopiteľne, ten úspech ma teší aj preto, že pochádzam z takéhoto malého mesta.

Fototermin pre pedagógov, ale i uja školníka

Beseda, ktorá si pýta repete

kú ligu, možno Taliansko. Ale nepozeral som sa čo bolo včera, ale čo bude zajtra. Minulosť je tvoja a tvojou vždy zostane, ale prítomnosť a budúcnosť sa s ňou musia vyrovnávať. A hovorím aj to, že ak sa dalo niečo urobiť včera, tak dnes je už neskoro.

■ Vek 31 je pre stopéra ideálny, ale donekonečna sa hrať nedá. Raz príde koniec kariéry, čo potom?

- Určite už teraz je potrebné nad tým rozmýšľať a uvedomovať si, že to bude úplne iný život. Nemám to ešte úplne doriešené, ale čo sa týka budúcnosti, rozmýšľam nad Moskvou. Je to metropola, možnosti sú tam na úplne inej úrovni, je ich oveľa viac.

■ V besede ste spomínali aj to, že kedysi ste hovorili iba po slovensky, odvtedy ste sa naučili maďarčinu, ruštinu a angličtinu...

- Život ma naučil; platí, že čím viac rečí vieš, tým viac si človekom, nestratíš sa vo svete. Samozrejme, nie každý má možnosť vycestovať a učiť sa jazyky, ale každý musí chcieť.

■ Stáva sa, že dieťa má talent, ale rodina ho pri športe nedokáže podporovať, a naopak, niekto bez

schopností, ale výraznou podporou, si to dovoliť môže. Ako vnímate takýto problém?

-Toto v športe naozaj nemám rád, ani my sme v rodine na niečo takéhoto nemali. Ľudia však majú tendenciu, že ak má niekto zo skromnejších pomerov úspech, získa si meno, priklonia sa k nemu.

Lubo Banič

Foto: František Fogas

Súťaž s Jánom Ďuricom

KUPÓN

Vážení čitateľa!

Opäť sme pre Vás pripravili atraktívnu súťaž - tentokrát s futbalovým reprezentantom Slovenska, Jánom Ďuricom. Súťažiteľ budeme o jeho podpísaný dres.

Súťažná otázka: Od ktorého roka pôsobí náš reprezentant v Rusku?

Odpovede s nalepeným kupónom čakáme do 15. júna na adrese našej redakcie (Rybný trh 332/9. 929 01 Dunajská Streda)

Toto si mladí športovci z gympfa naozaj nemohli nechať ujsť

Foto: Lubo Banič